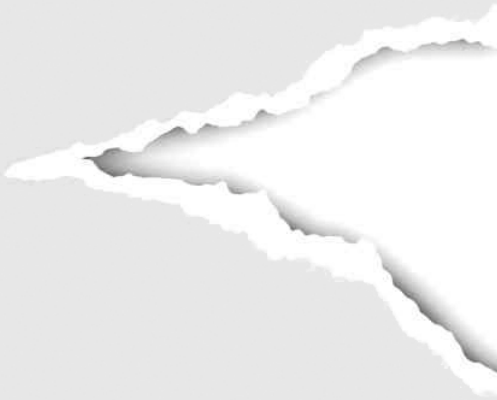
ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΣΕΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.
Ο ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ, ΟΧΙ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ...

ΤΟ ~~ΤΕΛΕΙΟ~~ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

JENEVA ROSE

Μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου
THE ~~PERFECT~~ DIVORCE
Jeneva Rose

Copyright © 2025 by Jeneva Rose
Published by agreement with Blackstone Publishing

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με το Blackstone Publishing

Πρώτη ελληνική έκδοση
Νοέμβριος 2026

Μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

Επιμέλεια κειμένου
Έρη Μακρή

Προσαρμογή εξωφύλλου
Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.
Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0426-6

Για το «Gaggle of Silly Geese», το απίθανο,
φασαριόριζικο, τρελοσμήνος μου.
Είθε να πετάτε πάντοτε ψηλά και να μείνετε για πάντα έτσι.

ΑΥΤΟΣ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕ;

ΑΠΟΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΗΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΑΝΑΛΙ 5

Το Γραφείο του Σερίφη της κομητείας Πρινς Ουίλιαμ ερευνά τον φόνο μιας γυναίκας, κατοίκου της περιοχής. Νωρίτερα σήμερα, κλήθηκαν αστυνομικοί σε μια κατοικία στη λίμνη Μανάσας, όπου βρέθηκε κατακρεουργημένη η Κέλι Σάμερς. Σύμφωνα με πηγές μας, ο μυθιστοριογράφος Άνταμ Μόργκαν, ιδιοκτήτης της κατοικίας, προσήχθη για εξέταση λίγο μετά. Το Γραφείο του Σερίφη της κομητείας Πρινς Ουίλιαμ αρνήθηκε να παρέχει πρόσθετες λεπτομέρειες, δεδομένου ότι η έρευνα συνεχίζεται.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Στις 15 Οκτωβρίου θα κλείσουν οχτώ χρόνια από τον φόνο της Κέλι Σάμερς και του αγέννητου παιδιού της. Το πτώμα της βρέθηκε το επόμενο πρωί στο εξοχικό σου στη λίμνη και συγκεκριμένα στην κεντρική κρεβατοκάμαρα. Άνταμ, μπορείς να μας πεις τι συνέβη τη νύχτα που δολοφονήθηκε η Κέλι;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Όχι. Μπορώ να σας πω τι συνέβη πριν δολοφονηθεί, καθώς και μετά τη δολοφονία της, αλλά δεν ξέρω τίποτα για τον θάνατό της.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Πες μας τότε τι συνέβη πριν.

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Η Κέλι ήρθε στο εξοχικό μετά τη δουλειά και κάναμε ό,τι συνήθως κάναμε όταν ερχόταν. Ήπιαμε μερικά ποτά και κάναμε σεξ... αρκετές φορές.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Και τι έγινε μετά;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Ξύπνησα στην καρδιά της νύχτας. Έξω ήταν πίσσα σκοτάδι. Η Κέλι κοιμόταν ακόμη ή τουλάχιστον αυτό νόμιζα. Ήξερα ότι έπρεπε να γυρίσω στην Ουάσινγκτον και δεν ήθελα να την ξυπνήσω, οπότε άφησα τα φώτα σβηστά μέχρι να ετοιμαστώ, κι έπειτα έφυγα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Αλλά όχι προτού γράψεις ένα ραβασάκι στην Κέλι. Σωστά;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Ναι, σωστά. Το άφησα πάνω στον πάγκο της κουζίνας για να το βρει, χωρίς να φανταστώ ότι δεν θα είχε ποτέ την ευκαιρία να το διαβάσει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Τι έγραψες μέσα στο ραβασάκι που άφησες στην Κέλι;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Δεν έχει σημασία πλέον... Είναι νεκρή.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Πότε πληροφορήθηκες τον θάνατό της;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Την επόμενη μέρα. Αστυνομικοί από τη Μετροπολιτική Αστυνομία και το Γραφείο του Σερίφη της κομητείας Πρινς Ουίλιαμ

εμφανίστηκαν στο σπίτι μου στην Ουάσινγκτον και, ακόμα και τότε, δεν το ήξερα. Το έμαθα όταν με πήραν για ανάκριση και με ενημέρωσαν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Τι ήταν η Κέλι Σάμερς για εσένα;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Με την πιο απλή διατύπωση... η ερωμένη μου.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι αν ένας άνθρωπος είναι ικανός να πει ψέματα για ένα πράγμα –για την εξωσυζυγική του σχέση, φερ' ειπείν–, τότε είναι ικανός να πει ψέματα και για πολλά άλλα.

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Αυτό είναι κάπως μεγάλο άλμα. Πολλοί άνθρωποι απατούν, πολύ λίγοι γίνονται δολοφόνοι.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Είσαι ένας από αυτούς τους λίγους;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Σου είπα ήδη ότι δεν είμαι.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Οι ένορκοι το βρήκαν απίθανο να είσαι σε θέση να κοιμάσαι βαθιά δίπλα στην Κέλι όσο δεχόταν τριάντα επτά μαχαιριές. Επίσης τους φάνηκε άκρως απίθανο να παράβλεψες το ακρωτηριασμένο της πτώμα όταν έφευγες στην καρδιά της νύχτας. Τι έχεις να πεις επ' αυτού;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Δηλαδή ένας ασθενής που υποβάλλεται σε χειρουργική επέμβαση έχει συναίσθηση πότε και πώς του ανοίγουν το

στομάχι; Όχι βέβαια, αφού τον έχουν ναρκώσει. Η Κέλι κι εγώ ήμασταν ναρκωμένοι εκείνη τη νύχτα. Δεν ξέρω από ποιον, αλλά κάποιος μας νάρκωσε. Και όπως είπα, όταν συνήλθα, ήταν ακόμη μαύρη νύχτα· δεν μπορούσα να διακρίνω το παραμικρό.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η τοξικολογική εξέταση πιστοποίησε ότι στον οργανισμό της Κέλι υπήρχε όντως GHB, η χημική ουσία που βρίσκεις στο χάπι βιασμού, αλλά η δική σου ήρθε καθαρή.

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Το γνωρίζω καλά.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Πώς το εξηγείς;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Οι άντρες απ' το Γραφείο του Σερίφη έπρεπε να απαντούν τη συγκεκριμένη ερώτηση, αφού πολύ βολικά περίμεναν μέχρι να παρέλθει το χρονικό διάστημα ανίχνευσης της ουσίας πριν μου πάρουν αίμα για την τοξικολογική εξέταση.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Υπαινίσσεσαι ότι έγινε σκόπιμα;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Ίσως. Ή ίσως ήταν απλώς τσαπατσούλικη αστυνομική έρευνα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Πιστεύεις ότι σου την έστησαν;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Ναι.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ποιος;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Υπάρχουν αρκετές επιλογές. Ο σύζυγος της Κέλι, ο Σκοτ, καταρχάς. Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε στον οποίο ανήκει το τρίτο άγνωστο δείγμα DNA που βρέθηκε στον κόλπο της Κέλι. Θα μπορούσε επίσης να είναι ο Μπομπ Μίλερ, ο αδερφός του πρώτου συζύγου της. Οποιοσδήποτε από αυτούς μπορούσε να το έχει κάνει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Αλλά όχι εσύ;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Όχι, όχι εγώ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Μπορείς να μας πεις τι περνούσε από το μυαλό σου όταν διαβαζόταν η ετυμηγορία;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Ήξερα ότι η ζωή μου είχε τελειώσει και δεν… δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ακούς στις ειδήσεις για ανθρώπους που καταδικάζονται άδικα. Αλλά δεν περιμένεις ποτέ ότι θα είσαι ένας από αυτούς. Δεν σκότωσα την Κέλι Σάμερς και θα συνεχίσω να αγωνίζομαι εναντίον αυτού του ψέματος μέχρι την τελευταία πνοή μου.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Το Πρόγραμμα Αθωότητας –αυτή η μη κερδοσκοπική οργάνωση πραγματογνωμόνων και γενετιστών που είναι επικεντρωμένη τόσο στην απαλλαγή ατόμων που έχουν καταδικαστεί άδικα για διάφορες κακουργηματικές πράξεις μέσω ελέγχου DNA

και άλλων επιστημονικών επιτευγμάτων, όσο και στη μεταρρύθμιση του συστήματος ποινικής δικαιοσύνης– αρνήθηκε να αναλάβει την υπόθεσή σου. Για ποιον λόγο πιστεύεις ότι συνέβη αυτό;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Δεν ξέρω. Θα πρέπει να ρωτήσεις εκείνους.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Οπότε, Άνταμ, έχεις κάποιο άλλο εναλλακτικό σχέδιο;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο. Πρέπει απλώς να συνεχίσω να παλεύω, να υποβάλλω εφέσεις και να κρατάω ζωντανή μέσα μου την ελπίδα ότι θα ανατραπεί κάποια μέρα η καταδίκη μου.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Εξακολουθείς ακόμη να ελπίζεις;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Και βέβαια. Είναι το μόνο πράγμα που δεν μπορούν να μου στερήσουν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Είναι ευρέως γνωστό πως σε υπερασπίστηκε η πρώην σύζυγός σου Σάρα Μόργκαν. Εκείνη διατηρεί τις ελπίδες της;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Η Σάρα είναι η γυναίκα μου, δεν είναι η πρώην γυναίκα μου.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Δικό μου το λάθος. Ναι, η γυναίκα σου η Σάρα. Είσαι στη λίστα θανατοποινιτών εν αναμονή εκτέλεσης τα τελευταία εφτά

χρόνια, κι ωστόσο, εκείνη παραμένει παντρεμένη μαζί σου. Γιατί πιστεύεις ότι συμβαίνει αυτό;

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Επειδή η Σάρα με αγαπάει και ξέρει ότι είμαι αθώος.

1

Το ήξερα όταν παντρεύτηκα τον Μπομπ ότι θα τον χώριζα μια μέρα, γιατί οι άντρες είναι σαν τους δικηγόρους. Δεν μπορείς να τους εμπιστεύεσαι. Κι είναι κάτι που ξέρω από πρώτο χέρι, αφού είμαι δικηγόρος… όπως κι αυτός. Ο άντρας μου κάθεται απέναντί μου σε ένα τραπέζι συσκέψεων είκοσι θέσεων, αν και σήμερα είμαστε μόνο τέσσερις σ' αυτή την αίθουσα: η υποφαινόμενη, ο Μπομπ και οι δικηγόροι μας. Προσπαθώ να μην κοιτάζω τον άντρα με τον οποίο μοιράστηκα τα τελευταία δώδεκα χρόνια της ζωής μου. Παρ' όλα αυτά, αισθάνομαι τα σκουρόχρωμα μάτια του καρφωμένα πάνω μου, οπότε αντιμετωπίζω το βλέμμα του μόνο και μόνο για να τον αναγκάσω να κοιτάξει αλλού. Τα δύο πρώτα κουμπιά του κολλαρισμένου του πουκάμισου είναι ξεκούμπωτα, ενώ η γραβάτα κρέμεται χαλαρά γύρω από τον λαιμό του. Παρά τη μάλλον χαμηλή θερμοκρασία στην αίθουσα, υπάρχουν στάλες ιδρώτα ψηλά στο μέτωπο, εκεί που ξεκινούν τα μαλλιά του.

«Ο πελάτης μου επιθυμεί την επανασύνδεση». Ο Μπραντ σπρώχνει πιο ψηλά το μανίκι του σακακιού του, επιδεικνύοντας ένα Rolex Day-Date από ατόφιο χρυσό. Είναι σαν να

προσπαθεί να πει, *Κοιτάξτε πόσο καλός δικηγόρος είμαι*. Έχει στιλπνά ξανθά μαλλιά και καλοξυρισμένο πρόσωπο, το απολύτως αντίθετο από τις μελαχρινές μπούκλες και τα ελαφρώς αξύριστα γένια στα μάγουλα του συζύγου μου. Ο Μπραντ είναι δικηγόρος του Μπομπ, πολλά χρόνια φίλος του και εντελώς γλοιώδης τύπος. Έχει τη φήμη ότι θα κάνει τα πάντα για να πετύχει το επιθυμητό αποτέλεσμα, πράγμα που δεν με ενοχλεί καθόλου, αφού έτσι είμαι κι εγώ.

«Αυτό αποκλείεται», δηλώνει αποφασιστικά η Τζες. Γέρνει το κεφάλι της στο πλάι και ανακάθεται λίγο πιο ψηλά στην καρέκλα της. Η Τζες είναι η δική μου νομική εκπρόσωπος και κάνει τα πάντα σύμφωνα με τους κανόνες. Είναι το *γιν* στο *γιανγκ* μου.

«Σάρα, ήταν μία φορά». Ο Μπομπ σφίγγει το σαγόνι του και τρίβει τραχιά το μέτωπό του, σαν να προσπαθεί να ξυπνήσει από έναν εφιάλτη. Αλλά αυτή είναι τώρα πια η ζωή μας, η πραγματικότητά μας, κι αυτός είναι ο υπαίτιος που βρεθήκαμε εδώ. «Στον λόγο της τιμής μου», προσθέτει. «Έγινε μόνο μία φορά».

Αυτό δεν λένε όλοι; Ήταν μόνο μία φορά. Ήταν ένα ατύχημα, μια λάθος κρίση, κάτι ολότελα έξω από τον χαρακτήρα τους, κάτι που δεν θα επαναλάμβαναν ποτέ. Δεν σήμαινε τίποτα. *Η άλλη* δεν σήμαινε τίποτα. Ναι, αυτά λένε όλοι, αλλά βέβαια μόνο αφού τους τσακώσουν. Δεν μετανιώνουν γι' αυτό που έκαναν. Μετανιώνουν που έμαθες τι έκαναν. Και ο Μπομπ δεν είναι διαφορετικός. Είναι ακριβώς όπως οι άλλοι.

Ο Μπραντ τού ρίχνει μια ματιά γεμάτη νόημα και κουνάει αδιόρατα το κεφάλι γνέφοντάς του να σωπάσει. Βλέπω ξεκάθαρα ότι ο Μπομπ δυσκολεύεται να είναι ο πελάτης και όχι ο δικηγόρος, ωστόσο υποχωρεί – αφήνοντας έναν βαθύ αναστεναγμό καθώς γέρνει πίσω στην καρέκλα και σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του.

«Θα ήθελα να επαναλάβω ότι ο πελάτης μου αναλαμβάνει

ολοκληρωτικά την ευθύνη για το τεράστιο σφάλμα κρίσης του και έχει συμφωνήσει σε ένα πρόγραμμα έξι συμβουλευτικών συνεδριών προκειμένου να διευκολυνθεί η συμφιλίωση», δηλώνει ο Μπραντ ενώνοντας τα δάχτυλά του σε σχήμα πυραμίδας μπροστά στο πρόσωπό του. Λωρίδες ηλιόφωτος διαπερνούν τα μισάνοιχτα στόρια αντανακλώντας πάνω στο Rolex του για να σχηματίσουν ένα καλειδοσκόπιο χρωμάτων στον τοίχο, με κάθε κίνηση του καρπού του.

«Ο πελάτης σας έπρεπε να είχε παρακολουθήσει συμβουλευτικές συνεδρίες προτού υποπέσει σε απιστία». Η Τζες πιέζει τα χείλη της και γλιστράει αργά ένα χαρτί πάνω στο τραπέζι. «Αυτές είναι οι απαιτήσεις της κυρίας Μόργκαν».

Ο Μπομπ ξεσταυρώνει τα χέρια του και σκύβει να αρπάξει το χαρτί πριν από τον δικηγόρο του. Στενεύει τα μάτια και ζαρώνει το μέτωπο καθώς σαρώνει τη σελίδα με το βλέμμα του. Είναι φανερό πως δεν του αρέσει ό,τι διαβάζει, κι αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο.

«Δεν υπάρχει περίπτωση», λέει στρυφνά ο Μπομπ πετώντας το χαρτί. Ο Μπραντ το αρπάζει στον αέρα και το αφήνει πάνω στο τραπέζι.

«Πιστεύουμε ότι είναι δίκαιη πρόταση», λέει η Τζες.

Ο Μπραντ σηκώνει το κεφάλι και την καρφώνει με το βλέμμα. «Ο πελάτης μου δεν προτίθεται να παραχωρήσει την επιμέλεια της κόρης του. Ούτε πρόκειται να παραιτηθεί από τη θέση του στο διοικητικό συμβούλιο του Ιδρύματος Μόργκαν ή από το μερίδιό του στον φιλανθρωπικό οργανισμό».

«Δεν παραιτούμαι από εμάς… τελεία και παύλα», πετάγεται ο Μπομπ. Απλώνει το χέρι του προς το μέρος μου ελπίζοντας ότι θα τον μιμηθώ και θα πιαστούμε στα μισά της απόστασης, αλλά έχει πέσει έξω. Αντί γι' αυτό, παίρνω τα χέρια μου από το τραπέζι και τα διπλώνω στα πόδια μου.

«Σε παρακαλώ, Σάρα», προσθέτει.

Δαγκώνω τη γλώσσα μου για να συγκρατηθώ και να μην απαντήσω, γιατί ξέρω ότι η σιωπή τον πληγώνει περισσότερο απ' οποιοδήποτε δηκτικό σχόλιο θα μπορούσα να κάνω. Και θέλω να πονέσει όσο με πόνεσε.

«Η πελάτισσά μου δεν ενδιαφέρεται για συνέχιση του γάμου», δηλώνει ευθαρσώς η Τζες.

Ο Μπραντ γέρνει προς τον Μπομπ και του μιλάει ψιθυριστά. Το πρόσωπο του Μπομπ φαίνεται όλο και πιο ανάστατο με κάθε λέξη που ακούει. Αναψοκοκκινίζει και οι ήδη αιχμηρές γραμμές της γνάθου του γίνονται πιο έντονες καθώς σφίγγει τα δόντια.

Όταν τελειώνουν τη σύντομη στιχομυθία τους, ο Μπραντ καθαρίζει τον λαιμό του και ισιώνει την πλάτη του. «Μια και δεν φαίνεται να σημειώνουμε καμία πρόοδο, πιστεύω ότι θα έπρεπε να συναντηθούμε ξανά σε μεταγενέστερη ημερομηνία».

«Αυτές οι συναντήσεις δεν αποσκοπούν να αποκαταστήσουν τον γάμο και ούτε πρόκειται να το πετύχουν, Μπραντ. Η μόνη πρόοδος που θα έπρεπε να σημειώνουμε είναι να καταλήξουμε σε κάποια συμφωνία σχετικά με το μοίρασμα των περιουσιακών στοιχείων και την επιμέλεια της Σάμερ. Θα ήθελα να επαναλάβω ότι η κυρία Μόργκαν ενδιαφέρεται για ένα καθαρό, σύντομο και ιδιωτικό διαζύγιο. Δεν επιθυμούμε να παραταθεί χρονικά ούτε να γίνει θέμα διαξιφισμών στο δικαστήριο, αλλά θα το κάνουμε, αν χρειαστεί», λέει η Τζες προτού σφαλίσει το στόμα της σε μία ευθεία γραμμή.

Και μ' αυτό, σηκώνομαι από την καρέκλα μου, ισιώνω τη φούστα και κουμπώνω το σακάκι του ταγέρ μου.

«Ελήφθη», λέει ο Μπραντ μαζεύοντας τα χαρτιά στον πορτοκαλί χαρτοφύλακά του, έναν φανταχτερό και κραυγαλέο του οίκου Hermes. «Θα βάλω τη βοηθό μου να κανονίσει νέα συνάντηση».

Ο Μπομπ σηκώνεται και συναντάει το βλέμμα μου. Είναι καμιά τριανταριά εκατοστά ψηλότερος από μένα, με φαρδιούς ώμους και αθλητικό σώμα. Τα γκριζαρισμένα μαλλιά τού πάνε πολύ, όπως και οι λεπτές ρυτίδες άγχους στο μέτωπό του. Έχει όψη σοφού και αξιοσέβαστου ατόμου, παρόλο που δεν το επιβεβαιώνει με τη συμπεριφορά του.

«Θα σε πάρω τηλέφωνο αργότερα, Σάρα», μου λέει η Τζες ενώ πηγαίνω ήδη προς την πόρτα.

Στέκομαι και της γνέφω καταφατικά πριν αποχωρήσω.

«Σάρα, στάσου», φωνάζει ο Μπομπ τρέχοντας πίσω μου.

Εγώ συνεχίζω να περπατάω αγνοώντας τον – αλλά τότε, εντελώς αναπάντεχα, νιώθω ένα χέρι στον ώμο μου να με εμποδίζει να προχωρήσω. Η καρδιά μου χτυπάει πιο έντονα στο στήθος μου.

«Σε παρακαλώ», προσθέτει.

Αναστενάζω βαριά και γυρίζω να αντικρίσω τον άντρα μου. Μετά βίας τον βλέπω να στέκεται μπροστά μου, αφού ανήκει ήδη στο παρελθόν μου. Απλώς δεν το συνειδητοποιεί ακόμη και δεν ξέρω πώς να του το κάνω πιο σαφές.

«Τι;» ρωτάω.

Δεν υπάρχει κανένα συναίσθημα στη φωνή μου, επειδή ό,τι ένιωθα γι' αυτόν εξατμίστηκε τη στιγμή που έμαθα την απιστία του.

«Σε παρακαλώ, μην το κάνεις αυτό», λέει ο Μπομπ με έναν βεβιασμένο ψίθυρο.

Τα μάτια του ψάχνουν τα δικά μου σε μια απέλπιδα προσπάθεια να μας ενώσουν ξανά, να μας μεταφέρουν στο πώς ήμασταν κάποτε στο παρελθόν. Αλλά δεν υπάρχει πια χώρος για μας στον κόσμο, επειδή δεν μπορώ να είμαι παντρεμένη με κάποιον που δεν εμπιστεύομαι. Η εμπιστοσύνη για μένα είναι σαν γυαλί. Μόλις το σπάσεις, δεν μπορείς να το ξαναενώσεις

– και ακόμα κι αν το επιχειρούσες, θα κατέληγες να κόβεσαι από την προσπάθεια. Άρα, καλύτερα απλώς να το πετάξεις.

«Είσαι τυχερός που το χειρότερο που σου κάνω είναι να σε χωρίζω». Οι λέξεις βγήκαν απαλά από το στόμα μου, σχεδόν καθησυχαστικά.

«Απειλή είναι αυτό;» ρωτάει με μια έκφραση σαν να μην πιστεύει στα αυτιά του.

«Ξέρεις ότι δεν εκτοξεύω απειλές, Μπομπ».

Ζαρώνει το μέτωπό του κι αρχίζει να φουσκώνει το στέρνο του προκαλώντας με, αλλά έχω δει ήδη αρκετά. Κουνάω το κεφάλι μου γυρνώντας του την πλάτη και πηγαίνοντας προς τους ανελκυστήρες. Εκείνος φωνάζει κάμποσες φορές το όνομά μου, με τη φωνή του να ηχεί όλο και πιο χαμηλά όσο μεγαλώνω την απόσταση ανάμεσά μας – ή μπορεί να φταίει απλώς ότι κλονίζεται η σιγουριά του. *Ωραία. Μακάρι να είναι αυτό.*

Ο Μπομπ δοκιμάζει πραγματικά την υπομονή μου. Το μόνο που ήθελα ήταν ένα γρήγορο και αθόρυβο διαζύγιο – όπως, υποθέτω, ήταν η εξωσυζυγική του σχέση. Αλλά όχι, πρέπει να με πολεμήσει σε κάθε βήμα, επειδή θεωρεί ότι είναι κάτι που θα καταφέρουμε να ξεπεράσουμε. Δεν είναι όμως έτσι. Και βαθιά μέσα του το ξέρει και ο Μπομπ. Προσπάθησα να κρατήσω πολιτισμένη στάση· έκανα τα αδύνατα δυνατά – για χάρη της κόρης μας, που παραμένει ακόμη μακάρια ανυποψίαστη για το επικείμενο διαζύγιό μας. Ανέβαλα να της το πω, γιατί προτίμησα να περιμένω μέχρι να έχει κλείσει η υπόθεση και να έχουν ξεθωριάσει τα ανεπεξέργαστα και έντονα συναισθήματα, έτσι ώστε να βρίσκεται μονάχα αυτή στο επίκεντρο της προσοχής. Όπως όλα δείχνουν, είμαι η μόνη που νοιάζεται για τα αισθήματα και την ευημερία της κόρης μας.

Στο ασανσέρ, πατάω το κουμπί για κάτω και περιμένω να έρθει. Νιώθω ακόμη την παρουσία του Μπομπ, αλλά δεν κοιτάζω

πίσω. Εύχομαι πραγματικά να ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Διαφορετικά υποτίθεται πως ήταν. Η γονεϊκότητα θεωρητικά σε κάνει να θέλεις να γίνεις καλύτερος άνθρωπος ή τουλάχιστον σε κάνει να πιστεύεις πως *είσαι* καλύτερος άνθρωπος. Η μητρότητα με άλλαξε, όπως ήξερα πως θα το έκανε. Προφανώς όμως, το γεγονός ότι έγινε πατέρας δεν είχε κανένα αντίκτυπο πάνω στον Μπομπ. Δεν απάτησε μόνο εμένα. Απάτησε την οικογένειά μας. Και υποκρινόταν πως ήταν κάτι που δεν μπορούσε ποτέ να είναι: έντιμος.

Ο ανελκυστήρας κουδουνίζει, κι οι πόρτες ανοίγουν. Μπαίνω μέσα, πατάω το κουμπί για το ισόγειο και ανασηκώνω το πιγούνι μου, καρφώνοντας το βλέμμα μου πίσω στον Μπομπ. Στέκεται στο τέρμα του διαδρόμου, με τα μάτια του καρφωμένα στα δικά μου λες και είμαστε στη μέση μιας έσχατης αντιπαράθεσης. Η έκφρασή του είναι ένα μείγμα λύπης και μεταμέλειας, ωστόσο λαμπυρίζει και κάτι άλλο εκεί, κάτι που έχω ξαναδεί. Μα δεν μπορώ να το προσδιορίσω. Κανείς μας δεν διακόπτει την οπτική επαφή, ώσπου αναγκαστικά το κάνουν οι πόρτες του ασανσέρ.

Το ασανσέρ βουίζει ανεπαίσθητα ξεκινώντας την κάθοδό του, μεγαλώνοντας την απόσταση μεταξύ μας. Έχουμε ζήσει πάνω από μία δεκαετία μαζί, αλλά είμαστε παντρεμένοι λίγο περισσότερο από έναν χρόνο. Ο Μπομπ είναι τυχερός που δεν είμαι η ίδια γυναίκα όπως ήμουν τότε με τον Άνταμ, τον πρώτο μου άντρα. Αν είχα παιδιά με τον Άνταμ, μπορεί και να υπήρχε ακόμη. Γιατί όπως είπα, άλλαξα όταν έγινα μητέρα και ξέρω πως λένε ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να αλλάξουν. Κι όμως, μπορούν. Στον πυρήνα παραμένουμε αυτοί που είμαστε – όμως αυτό δεν σημαίνει ότι κάποια κομμάτια μας δεν μπορούν να μαλακώσουν ή να σκληρύνουν με τον χρόνο.

2

Είναι τόσο σκοτεινό το δωμάτιο ώστε δεν υπάρχουν καν σκιές εδώ. Είναι η πρώτη σκέψη που κάνω όταν το σώμα μου τινάζεται ξαφνικά και τα βλέφαρά μου ανοίγουν διάπλατα. Ανοιγοκλείνω αρκετές φορές τα μάτια μου, ελπίζοντας πως έτσι θα προσαρμοστούν και θα βρουν κάτι οικείο – αλλά χωρίς φως, δεν υπάρχει τίποτα. Κρατάω το χέρι μου μπροστά στο πρόσωπό μου, λίγα εκατοστά μακριά από τη μύτη μου, αλλά ίσα που είναι ορατό, ένα γκρίζο γέννημα που μετά βίας αναγνωρίζει ο νους μου. Ο αέρας είναι πυκνός και νοτερός, μυρίζει μούχλα και υγρές κάλτσες. Ανακάθομαι και πιέζω τα χέρια στα πλάγια νιώθοντας ένα στρώμα να υποχωρεί, με τα ελατήριά του να βουλιάζουν από την πίεση πριν επιστρέψουν στη φυσιολογική θέση τους.

Το κεφάλι μου πάλλεται ρυθμικά και νιώθω να με σαρώνει ένα βίαιο κύμα ναυτίας. Νιώθω άρρωστη, έτοιμη να κάνω εμετό από στιγμή σε στιγμή. Τρίβω τα δάχτυλά μου στους κροτάφους μου, προσπαθώντας να επαναφέρω τις αναμνήσεις. Αλλά δεν τα καταφέρνω. Έχουν φύγει – μπορεί προσωρινά, μπορεί οριστικά. *Τι έγινε χτες τη νύχτα; Ήπια υπερβολικά; Έπεσε στα χέρια μου πάλι καμιά δόση LSD ή έκσταση;*

«Είναι κανείς εδώ;» φωνάζω στο κενό καθώς μετακινώ το βάρος μου και σηκώνομαι με δυσκολία.

Οι πατούσες μου αφήνουν το λεπτό στρώμα και πατούν μια ψυχρή, σκληρή επιφάνεια. Κάνω ένα επιφυλακτικό βήμα και τότε είναι που το ακούω: τον ήχο μετάλλου που σέρνεται πάνω στο τσιμέντο. Προσπαθώ να προχωρήσω βαθύτερα στο σκοτάδι, αλλά το πόδι μου τραβιέται απότομα πίσω. Ένας οξύς πόνος διαπερνάει τον αστράγαλό μου, καθώς ο μεταλλικός κρίκος μού σκίζει τη σάρκα.

«Τι στο διάολο;» Τεντώνω το χέρι και ψηλαφίζω τον ψυχρό κρίκο. Η συνειδητοποίηση ότι είναι στερεωμένος γύρω από τον αστράγαλό μου, ακινητοποιώντας με εκεί που είμαι, μου προκαλεί μια ξαφνική έκρηξη πανικού. Οι παλμοί μου πολλαπλασιάζονται και οι ανάσες μου βγαίνουν γρήγορες και κοφτές. Τρέμω παρότι είμαι λουσμένη στον ιδρώτα. «Όχι, όχι, όχι… ΒΟΗΘΕΙΑ! Ας με βοηθήσει κάποιος! Σας παρακαλώ!» Τα δάκρυα ξεχύνονται ποτάμι, κι εγώ ουρλιάζω μέχρι που πονάει ο λαιμός μου και δεν μένει ίχνος αέρα μέσα στα πνευμόνια μου.

Καταρρέοντας πάνω στο στρώμα, αρπάζω την αλυσίδα, την τραβάω και την τινάζω με όση δύναμη έχω, σκίζοντας το δέρμα των χεριών μου στην προσπάθεια. «Έλα τώρα, μαλακισμένη, άσε με να φύγω!» ουρλιάζω με την ελπίδα ότι ίσως υπάρχει ένας αδύναμος κρίκος ή πως θα χαλαρώσει από αυτό που είναι στερεωμένη.

Σέρνομαι μπροστά ακολουθώντας την αλυσίδα προς το σημείο που είναι πιασμένη: ένας χοντρός μεταλλικός στύλος χτισμένος μέσα στο τσιμέντο του δαπέδου. Σηκώνομαι και σέρνω τα χέρια μου όσο ψηλότερα μπορώ. Πρέπει να είναι κάποιου είδους στήριγμα που φτάνει ως το ταβάνι, γιατί δεν φτάνω την κορυφή του. Στρέφω την προσοχή μου πίσω στην αλυσίδα, ψηλαφίζοντας αργά όλο το μήκος της. Περιορισμένη σαν

δορυφόρος σε τροχιά, έχω περίπου δύο μέτρα ελευθερία κίνησης προς κάθε κατεύθυνση.

Τεντώνοντας τώρα τα χέρια μπροστά μου, αρχίζω να εξερευνώ τον χώρο γύρω μου. Εμφανίζεται ένας τοίχος, οπότε κολλάω πάνω του την παλάμη μου κι ακολουθώ την τραχιά τσιμεντένια επιφάνειά του, μέχρι που τεντώνεται η αλυσίδα γύρω από τον αστράγαλό μου.

«Γαμώτο!» γρυλίζω τη στιγμή που κοπανάω γερά το καλάμι μου σε κάτι σκληρό. Σκύβω μέχρι που αγγίζω με τα ακροδάχτυλά μου ένα λείο κυκλικό χείλος. Είναι ένας κουβάς από γερό πλαστικό, απ' αυτούς που θα αγόραζες σε ένα κατάστημα σιδηρικών. Συνεχίζω την έρευνά μου. Τα χέρια μου ταξιδεύουν αργά πάνω σε μια τραχιά, κοκκώδη επιφάνεια – ξύλο, αν δεν κάνω λάθος. Κάτι μου γδέρνει την παλάμη και τραβάω πίσω το χέρι μου. Μορφάζοντας από πόνο, φέρνω την πληγή στο στόμα μου και τη ρουφάω, μέχρι που η ενόχληση υποχωρεί. Το αίμα αφήνει μια μεταλλική γεύση στο στόμα μου.

Γυρίζω πίσω στο στρώμα, τραβάω τα γόνατα στο στήθος μου και αρχίζω να κλαίω, λικνίζοντας ελαφρά το κορμί μου μπρος πίσω ενώ ξεσπάω σε λυγμούς. Το χέρι μου αγγίζει τυχαία μια κουβέρτα – όχι, υπνόσακος είναι. Τον αρπάζω και τον τυλίγω γύρω μου, προστατεύοντας την ύπαρξή μου από τη σκοτεινή κόλαση μέσα στην οποία ξύπνησα.